

Policejní stanice Herne Bay

Neděle 19. dubna 2015

10.30

„Mám vám tu otázku zopakovat?“

Doktorka na mě mluví, ale já ji přes hlasy skoro neslyším.

„Kate?“ Doktorka si nervózně poposedne.

„Promiňte, můžete mi to zopakovat?“ Snažím se soustředit.

„Nemám zavřít okno? Venku je dost hlučno.“

Začne vstávat, ale já ji zvednutím ruky zastavím. Cukne sebou a mě napadne, že si moje gesto možná mylně vyložila jako agresi.

„Ne,“ odpovím, zatímco se znovu nejistě posadí. „To není potřeba. Jen jsem měla pocit, že slyším... ale nic. O nic nejde.“

O těch hlasech jí říct nesmím.

Přikývne a pousměje se. Tohle je pro ni známé území. Sluchové halucinace, hlasy v hlavě. Jako pro klinickou psycholožku to pro ni bude lahůdkou. Bere do ruky zápisník a namíří pero na novou stránku.

„Dobře,“ zamumlá. Od stříbrného pera, které začíná klouzat po papíru, se odrážejí paprsky ranního slunce. „Ty

NUALA ELLWOOD

věci, které slyšíte... Můžete mi je, prosím, popsat? Jsou to nějaké konkrétní hlasy?“

„Nevím, o čem mluvíte,“ odpovím.

„Máte potíže je rozpoznat?“

„Poslyšte, je mi jasné, o co se snažíte,“ odseknu. „Ale to se vám nepovede, protože nejsem to, co si o mně myslíte.“

„Co si o vás myslím?“

„Že jsem bláznivá ženská, která slyší hlasy, vidí neexistující věci a podléhá bludům. Myslíte si, že všechno je to jen v mojí hlavě.“

Ale jak mluvím, znovu je zaslechnu. Sílí a zase slábnou jako špatně naladěná rozhlasová stanice. Shawová něco povídá, ale já ji přes výkřiky neslyším. Nárek staré ženy, mladý otec utíkající ulicemi s potrhaným tělem své holčičky v náručí. Moji věrní průvodci, kteří se ke mně vracejí vždycky, když jsem ve stresu.

Nemůžu si pomoci. Dám si ruce přes uši a pevně je tam držím. Hlasy se po chvíli rozplynou do tichého šumění, asi takového, jako když si přiložíte k uchu mušli. Vidím svoji matku, jak ke mně tiskne tvář. *Poslouchej, broučku. Slyšíš to? To s tebou mluví oceán.* A já jsem jí věřila. Věřila jsem, že se v té lastuře ukrývá moře, i když jsem ve skutečnosti slyšela jen vzduch odrážející se od zakřivené dutiny. Věřila jsem jí, protože jsem to potřebovala. Byla to moje matka a ta nikdy nelhala.

„Kate?“

Vidím, že Shawová pohybuje rty. Oslovuje mě. Chvilí na ni zírám a ona zase na mě. Má tmavě zelené oči, které barvou připomínají zimní moře. To moře je čím dál bouřlivější, vlny narážejí do útesů.